

paa Tysk, men indledede med en Bemærkning om: „Jeg kunde tænke mig, at en Mundfuld Dansk ogsaa kunde smage godt“. Ja unægtelig. Jeg beklager meget, at fremtrædende, meget fremtrædende Politikere, endogsaa af Venstre, har været til Stede uden at gøre Indsigelse mod denne Forestilling. Jeg kan endog tænke mig, at en vis patriotisk Følelse kan være saa betændt, at man vil betragte det, som jeg her har sagt, som Udtryk for Mangel paa Patriotisme, men saa er det godt, at man ved, paa hvilket Sprog man skal tiltale dem. Hvis de skælder mig ud paa Dansk, saa svarer jeg: Holds Maul, som det hedder i vor gode, gamle danske Sang.

Jeg skal derefter vende mig til et Spørgsmaal, som har været Genstand for Omtale af det ærede Medlem Hr. Drachmann. Da jeg tog Ordet første Gang ved denne Behandling, udtalte jeg Ønsket om, at den saakaldte Grønlandssag, hvis man fra Norges Side gav en Redegørelse for Stortinget om den, da ogsaa maatte blive Genstand for en Redegørelse her i Rigsdagen, da den danske Rigsdag ikke kendte dens Opstaaen eller Forløb. Nu har vi haft et Møde herom. Jeg saa i en Meddelelse i Gaar, at den norske Regering i Statsraadet har behandlet en Meddelelse til Stortinget om Grønlandssagen, og en saadan Meddelelse vil altsaa blive givet. Naar den danske Regering bliver kendt med dens Indhold, forventer jeg, at den ogsaa giver den danske Rigsdag fortsat Meddelelse om denne Sags Forløb. Da vil en Forhandling om Sagen ogsaa kunne føres noget grundigere og paa et bedre Grundlag, end da vi sidst var samlet, idet vi nu vil have kunnet gennemgaa de foreliggende Aktstykker, hvad der ikke havde været Lejlighed til før den sidste Forhandling, da Aktstykkerne var omdelt umiddelbart før denne. Men i øvrigt skal jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Drachmann afholde mig fra enhver Udtalelse om, hvad vi har erfaret paa dette Møde, eller hvorledes Sagen staar, eller nogen Udtalelse om denne Sags Behandling i Øjeblikket. Derimod tog det ærede Medlem Hr. Drachmann denne Sag til Udgangspunkt for nogle Udtalelser om Forholdet mellem Danmark og Norge, hvor han i stærke Udtryk krævede eller ønskede et Opgør med Norge. Han gav stærke Udtryk for sin danske Følelse, fremsatte Ting, som selvfølgelig ingen kan nægte Rigtigheden af: at man ikke kan være gode Venner med en, naar man bliver fornærmet af ham, men alt sammen paa en Maade, der gav mig Indtryk af, at det ærede Medlems Forlangende om dette Opgør, som han mente burde finde Sted, hvilede paa den Opfattelse,

at der var en samlet Følelse af Uvillie, Forbitrelse, ja næsten Had imod det danske Samfund ved at vokse op i Norge. Det ærede Medlem — jeg skal først holde mig hertil — vilde finde nogle Begrundelser derfor, og han fremhævede — som jeg synes med Rette —, at det var ikke nødvendigt, at danske Forfattere tog til Norge for at fremstille vor Underlegenhed overfor Nordmændene. En saadan Meddelelse behøver vore norske Venner utvivlsomt ikke; jeg tror tværtimod, at det i saa Henseende kunde være meget nyttigt at gøre dem i Norge opmærksom paa, at vi paa alle Omraader holder Maal med dem og paa nogle overgaar dem. Vi kan baade i Videnskab og Kunst af alle Arter henvise til Værker og Personligheder, som vi ikke behøver at skamme os over i Sammenligning med norsk Kulturudfoldelse i Øjeblikket. Det ærede Medlem gik derefter videre og fandt i forskellige Smaaating Aarsagen til den Misstemning, der var vokset op i Norge. Han begyndte med Turisterne, Herre Gud, og fortalte, at de danske Turister undertiden var dumme og sagde, naar de saa paa en Udsigt: Saa skulde I se Thorvaldsens Museum hernede. Ja, saadanne Historier har der altid været. En lignende Historie fortælles om Oehlenschläger, da han var paa sin store Norgesrejse. Han kom til en Udsigt, Folk stod og ventede paa, hvad den store Skjald vilde sige, og saa fortæller Nordmændene, at Oehlenschläger sagde: I det lille røde Hus dernede, kan man der faa „Pandekager“? Det er deres spøgefulde Historie. Men skønt denne Turist var en Digterkonge, tror nogen, at det har haft den fjerneste Indflydelse paa Forholdet mellem de to Lande? Eller tror man, det har nogen Indflydelse paa Forholdet mellem de to Lande, hvad de norske Turister siger hernede, hvor de ikke plejer at skjule, at de har det lige saa stort i Norge, som vi har det her? Har det nogen Sinde fremkaldt Misstemning hernede? Jeg tror, det er en, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige, ikke helt voksen Betragtning, at den Slags Ting kan medføre saadanne Virkninger. De to Lande har altid spøget med hinanden i saa Henseende. Erik Bøgh har skildret Bjarkebæk i en af sine Vaudeviller. Og naar Gunnar Heiberg i sin nysudgivne Samling Artikler og Skitser fra 1905 skildrer, hvorledes de forskellige Typer af Turister fra de forskellige Lande optog en Handling, som digterisk i en lille dramatisk Skitse tillægges den daværende Konge, maa jeg sige, at den danske Turisttype er den mest komiske. Man kender den maaske bedst,